

פרק שני בראשונה

דף כ"ב

הכהנים היו חלוקים לעשרים וארבעה משמרות כהונה, בכל שבוע היה משמש במקדש משמר אחר, וכל משמר חלוק לבתי אבות, ובכל יום משמש במקדש בית אב אחר. ובפרק זה יתבאר בעזה"י, שעל כל עבודות קרבן התמיד שבכל יום היו מטילים גורלות [=פייסות], שעל ידם היו הכהנים זוכים בעבודות.^נ

מי זוכה בתרומת הדשן

א. בראשונה.

בראשונה, קודם שתקנו חכמים פייס קבוע בתרומת הדשן, **כל כהן שהיה מאותו בית אב, ורוצה לתרום את המזבח, היה תורם.**

ואם היו מספר כהנים רוצים לתרום את המזבח, היו רצים בכבש, שאורכו שלושים ושתיים אמה, ומי שנכנס ראשון לתוך ארבע אמות הסמוכות למזבח, זכה לתרום את הדשן.

ואם היו שנים שווים, לא זכה אחד מהם בתרומת הדשן, ובאופן הזה בלבד היו מפייסים בין כל הכהנים, [והאופן שבו היו מפייסים יתבאר בעזה"י להלן באות ב!].

- **י"א שהסיבה שבראשונה לא תקנו פייס על תרומת הדשן כשאר דברים שתקנו עליהם פייס, כי היו סבורים, מאחר שתרומת הדשן עבודת לילה היא, [כלומר כשירה בלילה], אינה חשובה בעיני הכהנים, ולא יבואו לריב עליה.**

^נ ובפרק זה מבואר שהיו מטילים בכל יום בשחר ארבעה פייסות על עבודות קרבן התמיד. והוא הדין לשאר קרבנות ציבור, היו מטילים עליהם גורלות, שעל ידם זוכים הכהנים בעבודות, וכמו שמצינו גורל לעיל בדף ג' בסימן פז"ר קשי"ב, אלא ששם הגורל לא היה בין הכהנים אלא בין המשמרות. ומתוך פירוש רש"י לעיל בדף ב' (בד"ה ואימא כפרה דקרבנות וד"ה מי ידעינן) משמע, שאפילו על קרבנות יחיד היה פייס. ולענין זה ע"י להלן דף כ"ו ע"ב בהגהות מהר"י לנדא. ויל"ע בכל זה בדף כ"ו ע"א אם כן בצרו להו פייסות, שמשמע שלא היו אלא ארבעה פייסות.